

„EGYENESEN JÁRJÁL”!

pontosabban (mert gyakrabban): „húzd ki magad!”. ez az első emlék, mely a tartásra vonatkozik, nagyszülői intenció, Tarnóci mami mindenre, ami a faluban valóban fontos, odafigyelt.

vitatkozni vele Anyu tudhatott volna, de sose vitáztak, Mami megjegyzett ezt-azt, ami anyunak a mélyéig hatolt (majd csinált mindent, mégis a legjobb, bár így megbolygatott

belátása szerint), és ő is megjegyzett ezt-azt, kicsit se finoman, elvárásaihoz képest (melyek húsz éven keresztül már városban alakultak), például itt is, ott is kosz volt „Édesanya” konyhájában. amire nagymamám hümmögött, vagy még azt se.

egy ilyen odamordulásra emlékszem tisztán, s egyszer mert Mami a hűtőládába rakta a banánt (ha hétvégén jövünk, friss maradjon), és mikor franciasalátával kísérletezett. a saláta szemre úgy-ahogy, a banán szemre sem, a viszonylagos kosz alatt pedig minden funkcionált. ugyan a konyhakőről enni nem lehetett, de ilyesmivel nem is próbálkozott arrafelé senki.

eszemben se volt ellenkezni Mamival, kihúztam magam, így lépdegéltem mellette, ameddig a *kihúzásra* figyelni

tudtam. aztán a tartásügy számos tapasztalattal dúsult, mondjuk másnaposan az eresztékekből ki van mosva minden rugalmasság, az ember, mint egy bagzó macska, egész nap nyújtózna,

és afelé is hajlik el mindene, az ágyék,
az esze is merő parázs.

vagy hogy a tüdő
összeszorul (mint a horizont), majd
mikor ideje lesz (észre se vennéd), hátradólsz
a sortól: kiadja-e a *part* látványát (egy halom
félresöprött *kagyló*) a benyílt levegővel?

s egy cakkos szélű, fura kis fényképem, mindkét nagyapám néz
egy megtermett mangalicát. családlátogatás lehetett, anyai,
Tókey nagyapám megmutatja a disznót apai, Demus
nagyapámnak.
(hasonló prezentáció zajlott bent is – csak fotó híján –, Lucza
Erzsébet falusi
háztartása legjavát kínálja Enyedi Teréznek).

Tókey nagyapám testfelépítését egy viszonylag alacsony
tornászéhoz tudom hasonlítani, mindene egy pillanatra
készül, Demus nagyapám enyhén előre dől, mint akinek
a csípője lassúbb a törzset követni. hozzá hasonlítok jobban.

korrigálghatom, de a csípőből
eredő rézsút, s annak majd minden kérdése megtalál.

KOCSÁNYOS MAKKON LÓG A TÖLGY

(TÁJJÁTÉK, GESZTUSOK)

Kocsányos makkon lóg a tölgy,
derül, a zápor egy csöppjét kioltja.
Murvázott, kültelki utak!
Jó mellé, csak meztélláb tocsognom.

A nagy tó minden, rejt (repülőt, apátot, macskafogat),
s a pára, mint vonja a tihanyi csiklót, az éjt (mintha
anyja lenne a könnyű éjszakának), s göncöl paripát, zsugor
levelet vet, rian.

*

Megint csak furcsa maradt
az opera: fejlehajtás, tisztogatás, a csőr
fénye, és akkor még torok, torok, és akkor
még megkapaszkodni ebben az apró gallyban.

*

Ma is földobogott Nógrád. Nógrádról
keveset tudok. Minthogy mindenem
ott mozdult, közép tájt,
kissé keleten, kissé szintén északon.

*

Hogyan rám förmedtél! Mint valami első tanítónőm!?
Amúgy partneri
pinád illata?! – összevethetetlen lenne
nappal a Hold?

*

Szívedre vettél egy üvegtájat,
gömbéjben falu, gyertyaablakok. Rándul,
gördül a túlfűtött kupé, földek,
tömött tükör, hűlő homlokod.

*

Egész egyszerű látás a homoki,
Dúnécske, keveset terem,

*Bögre borsó, egy-egy akác nő,
Kihajt egy házat.*

*

Nézd a világot, annyi milliója!
S köztünk valóban ismert, oly kevés:
Ellegyintettek ribilliója: fej,
Hol pedig szerelmén penge, mint a pénz.

*

Jó a völgynek a bordó pecsét,
Füred csak merülne szürke tavába,
Föl-föltöri részeg emberét.
Villanya gyúl, s tűzbe lóg a lába.

*

Versben a pásztor furulyája:
tűfejke úgy a világ,
ha fújja, ha nem fújja, rét van,
dalocska a cérna, s ég.